

STRO

Lucienne Ooijman

STRO
Novelle

Brave New Books 2015

1.

We groeiden op, op een boerderij. We speelden in het stro op de zolder en lieten ons pardoos in de balen vallen die beneden waren opgestapeld. Man, dan werd onze moeder boos. We speelden dat een strohalm een sigaar was en rookten er de hele dag op los. Net als opa, die 's zomers op een bankje voor het voorhuis van zijn oudedagrust genoot. Het was een stevige, ronde man, met pretogen en rode wangen. Appelwangen heette dat bij ons. Omdat opa niet meer werkte, droeg hij een net pak. Zwart met dunne, grijze streepjes en zijn witte kiel er onder. Hij had altijd een platte pet op. Wij konden hem net zien vanaf de oude trekkerband die vader als schommel in de oude kersenboom had gehangen. Daar kon ik uren op zitten wiegelen. Op een dag was ik op de schommel in slaap gewiegd. Ik viel op mijn achterhoofd en gilde het uit. Het bloed liep door mijn haren. Opa bracht me met zijn oude Mercedes naar het ziekenhuis en daar werd het gehecht. Opa had een bijzondere rijstijl: op het erf zette hij zijn rammelbak in de tweede versnelling en daar kwam hij niet meer uit. Ronkend en brullend reed hij met de auto naar de stad en weer terug. Ik mocht mijn haar een week niet wassen. Normaal gesproken vulde moeder op zondag de tobbe met water uit de pomp, aangevuld met heet water dat ze in grote pannen kookte op het fornuis. Voor elk kind werd het water aangevuld met een pan heet water. Moeder waste je dan van kop tot teen met een washandje met groene zeep. Ze veegde de losse plukken van haar wilde, blonde haren met haar arm uit haar gezicht, terwijl ze golven water over je heen schepte met een kommetje. Nu waste ze zachtjes met een washandje de ergste korsten bloed uit mijn dunne haar, maar bleef ze uit de buurt van de wond. Ik moest maar veel naar buiten, dan zou de zon ervoor zorgen dat de wond beter genas.

Ik hield zo van de boerderij. De beste herinneringen waren van de zomer. De zon scheen volgens mij bijna altijd. Opa zat altijd buiten op dat bankje. Zus en ik stonden op het hoekje van het voorhuis naar opa te kijken. We giechelden en praatten over wat we gehoord hadden over toen opa jong was. In de hele omgeving stond opa bekend als een Don Juan. Op elk dorpsfeest had hij een nieuw meisje en men zei dat hij toen de kat in het donker kneep. Wij wisten niet wat dat betekende en vonden opa maar een dierenbeul. Toen opa mijn oma ontmoette, was het meteen afgelopen. Zij was een sterke vrouw, ze had opa onder haar duim en om haar pink, zei vader. Er hing een zwart-wit foto van oma in de gang, een struise dame met een serieus gezicht in deftige kleren. Ze had vol, golvend haar dat netjes was opgestoken in een knot. Vader had haar ogen, zachte ogen, die tegelijkertijd ook streng konden kijken. Op de boerderij hadden we, behalve een waakhond, twee vaste katten. We vroegen ons af welke vroeger door opa geknepen werd. Arme lieve kat. Soms vonden we in het stro een nest jonge katten. Dat vertelden we niet aan vader, want dan gingen ze met een oude baksteen in een zak en gooide vader ze in de kolk. Opa vertelden we het al helemaal niet: oma was er immers niet meer om hem tegen te houden. Opa woonde in een kleine kamer achterin de boerderij, hij hield ervan om bij ons te zijn en het leven om zich heen te hebben.

De keuken was ons leefdomein in de winter. De mooikamer, met het kabinet, de gegraveerde borrelglasjes en de porceleinen kopjes, de stoffen sofa en de zachte leunstoelen, was alleen voor als er bezoek was. Op zondag dronken de grote mensen er koffie en wij chocola. Wanneer ik op een leunstoel mocht zitten, dan kon ik wiebelen op de veren van de stoel, met mijn benen in de lucht. Doordeweeks speelden we met zijn allen spelletjes aan de grote tafel in de keuken. Er lag een blauwgeruit tafelkleed op de tafel. Een keer in de week hing dat aan de lijn, op de bleek. We zaten in het gras van de bleek, in de schaduw van het kleed, die steeds veranderde. Moeder bedacht altijd wel iets gek